

A close-up portrait of Heidi Herala, a woman with dark, wavy hair, resting her head on her hand. She is wearing a dark, textured top and a pearl bracelet. The background is a plain, light color.

HEIDI HERALA

Teatteria

*koko
elämä*

LIISA TALVITIE

TAMMI

LIISA TALVITIE

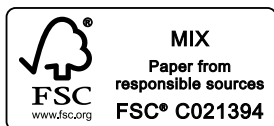
HEIDI HERALA

Teatteria koko elämä

TAMMI

HELSINKI

© LIISA TALVITIE, HEIDI HERALA JA TAMMI, 2020
TAMMI ON OSA WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖTÄ.

KUVALIITE: PEKKA KRANKKA

ISBN 978-952-04-1894-6

PAINETTU EU:SSA

Sisällys

Paljon rakkautta.....	7
Voimajuomaa näyttelijän kanssa.....	9
Naisvauva, pieni hahmokulta.....	14
Kohtuuttomuuden taito.....	25
Isovanhempien ja vanhempien teatterissa.....	32
Hevosenpään kokoisena näyttämölle.....	37
Kohtalokas kolari.....	51
Kirjeitä vangeille.....	60
Viiniä ja väärennetty henkilökortti.....	67
Teatterikorkeakouluun kohun keskelle.....	75
Turkan kovennettua.....	84
Flyygelin taakse piiloon.....	96
”Pikkuvaimosta” neljän lapsen äidiksi.....	101
Siunaa kanoja ja tyhmiä.....	113
Pidätettyä ilmaisua ja vähän isompaakin.....	123
Greipit puseron alla.....	135

Lentokentän kokoiselle näyttämölle.....	145
Puudutuspiikkejä väliajalla.....	151
Joka maitolaiturin neniä.....	159
Tyttö se on!.....	164
Ovista sisään ja ulos.....	168
Omia rakkaita juttuja.....	178
Hyvällä ohjaajalla on näky.....	189
Emovalas nojaa isävalaaseen.....	192
Vieraina diabetes ja Alzheimer.....	200
Isä, älä mene pois!.....	206
Unitutkimus paljastaa kasvaimen.....	211
Häpeän kynnyksen yli.....	218
Tee sinä likka monologeja!.....	228
Vapauden kaiho soi, nyt rinnassamme toverit oi!.....	234
Roolit teatterin lavalla.....	242
Lähteet.....	255

Paljon rakkautta

Mielestäni lapsuuteni oli kaikessa väkkäräisyydessäänkin onnellinen. Sain paljon rakkautta, kodit olivat kauniita ja ruokaa pöydässä. Siinä on jo ihan hyvät eväät elämään. Teatteria koko elämä... ja Aleksis Kiveä siteeraten: ”Vuosien kuluessa muutua taidamme, kuitenkin on meissä aina jotain alkuluonteestamme.”

Voin sydämestäni sanoa, että ne ihan oikeat ja tärkeimmät asiat löytyvät kuitenkin tästä ihan lähipiiristä. Nyt talossa on aika hiljaista. Neljästä lapsesta kotona asuu enää 16-vuotias Ero. Kun hän nelivuotiaana lapioi lihakeittoa ruisleivän ja piimän kera suuhunsa, hän totesi hyvin ponnekkaasti: ”Tämä on emälää.”

Kiitokset Liisa Talvitielle kohtaamisistamme, joihin mahtui naurua, välillä myös kyyneleitä ja paljon elämää.

Kiitos kustannusyhtiö Tammelle elämäntarinani julkaisemisesta, ja kiitos kuuluu myös tarkalle ja taitavalle kustannustoimittaja Pauliina Rihtolle.

Omistan tämän tarinani aviomiehelleni Sepolle ja lapsilleni Laurille, Juhanille, Inkalle ja Eerolle.

Heidi Herala

Palmusunnuntaina Oulunkylässä vuonna 2020

Voimajuomaa näyttelijän kanssa

Pitkät iltapäivähetket Heidi Heralan ja Seppo Maijalan kauniissa kodissa Helsingin Oulunkylässä alkoivat syksyllä 2019. *Everstinna*-näytelmän ensi-ilta Helsingin kaupunginteatterin pienellä näyttämöllä oli juuri takana.

Auringonvalo kulki huoneen poikki, syksy eteni, ja varjot pitenivät. Etenimme kohti talvea, josta ei tullut talvea. Tuli maailmanlaajuinen koronavirus ja erilainen kevät kuin kukaan meistä oli kuvitellut. Helsingin kaupunginteatterin esitykset peruutettiin kuten muidenkin teattereiden, ja Heidillä jäi esittämättä monta *Everstinnaa*.

Tapaamisemme olivat intensiivisiä, hetkiä monien tarinoiden parissa, sukelluksia pitkän uran tehneen näyttelijän kokemuksiin. Lapsuuteen, nuoruuteen, opiskelu- ja työvuosiin, perhe-elämään. Hetket olivat niin tiheätunnelmaisia, että perheen kaksivuotias

portugalinvesikoira Toivo Valentin Herala alkoi käyttäytyä erikoisesti. Se vaistosi, että nyt liikutaan erityisen syvillä vesillä, ja pyrki syliini.

Välillä Heidi teki tehosekoittimella meille vihreät voimajuomat, ja tarina jatkui lehtikaalin, kurkun ja mintun voimalla. Koti kuiski tarinoita menneestä ja nykyhetkestä. Olohuoneen seinällä on isokokoinen maalaus Heidin isoäidistä, nuorena kuolleesta näyttelijä Heidi Blåfieldistä, joka poseeraa rooliasussaan Kansallisteatterissa 1930-luvun alussa. Rooli oli Carlo Goldonin *Kahden herran palvelija* -klassikkonäytelmässä. Maalauksen on tehnyt Suomen lipun suunnittelija, taidemaalari Eero Snellman. Hän on maalannut myös Heidi Blåfieldin muotokuvan, joka sekin on olohuoneen seinällä. Vanhan lipaston päällä on valokuvat Heidin vanhemmista, näyttelijä Marja Korhosesta ja Helge Heralasta, sekä Sepon vanhempien Sylvi ja Paavo Maijalan kuvat. Ja tietenkin kuva portugalinvesikoira Milla Amanda Maijalasta, joka ilahdutti perhettä lähes kuudentoista vuoden ajan.

Heidin puoliso, näyttelijä Seppo Maijala kävi välillä keittiössä keittämässä kahvit ja kommentoi jotain, mitä Heidi oli juuri kertomassa. Tarinaan Seppo Maijala ei yrittänyt sanallakaan puuttua. Kirjan ääni ja tarina ovat Heidin.

Teatteria koko elämä pitää Heidi Heralan kohdalla sananmukaisesti paikkansa. Hän syntyi teatteri-perheeseen ja valitsi saman ammatin kuin vanhempansa ja äitinsä vanhemmat sekä miehekseen näyttelijän. Ammatti jatkuu myös Heidin ja Sepon jälkipolvessa. Itse asiassa teatteria on tehty Heidin suvussa jopa viidessä polvessa, sillä Heidi Blåfiel-din vanhemmat tekivät harrastajina työtä teatterin parissa. Aino Lydia Blåfield kirjoitti 1920-luvulla humoristisen kansannäytelmän *Raha ja rakkaus*, jota esitettiin Helsingin kaupunginteatterin edeltäjällä, Sörnäisten Työväen Näyttämöllä, ja Hugo Blåfield näytteli Mäntän seurahuoneen näyttämöllä ja oli sen kantavia voimia. Heidi Heralan ja Seppo Maijalan perheessä elämä ja teatteri kietoutuvat yhteen niin saumattomasti, että niitä on turha yrittää leikata toisistaan irti.

Maaliskuussa 2020 – samana päivänä, jolloin koronavirus sulki kaupunginteatterin – näin Heidin aivan toisenlaisessa roolissa kuin näyttelijänä tai yksityiselämän Heidinä. Hän emännöi matineaa ”Kahvilla kirjailijan kanssa”, joka pidettiin teatterin toisen kerroksen lämpiössä. Idea kirjailijamatineoista oli Aino Sepon, Eija Vilppaan ja Heidin, ja teatterinjohtaja Kari Arffman oli näyttänyt sille vihreää valoa.

Juuri tällaisilla tilaisuuksilla on mahdollista elävöittää teatterin toisen kerroksen kaunista lämpöitä. Kirjallisuus kuuluu teatteriin.

Kukin kolmikosta oli saanut ehdottaa omaa suosikkikirjailijaansa matineoiden vieraaksi. Tänään oli vuorossa Heidnin valitsema Johanna Venho, jota hän haastatteli yhdessä Aino Sepon ja Eija Vilppaan kanssa. Aiheena oli Venhon kirja *Ensimmäinen nainen* eli kirja Sylvi Kekkosesta. Ainin, Eijan ja Heidnin yhteistyöstä huokui kokemus ja ystävyys. Haastattelu on heille silti harrastus, ja tilaisuus jännittää heitä eri tavalla kuin näytteleminen. Mottona on, että kaveria ei jätetä. Heidille on ollut ilo tutustua moniin kotimaisiin kirjailijoihin, ja tapaamiset ovat omalla tavallaan sivistäneet häntä. Tällainen sivistys nostaa itsetuntoa.

Heidi osoittautui karismaattiseksi haastattelijaksi, joka nappasi tilanteesta kuin tilanteesta kiinni. Johanna Venhon kertoessa kirjastaan, sen huikeasta mielen matkasta, ajattelin, että sellainen on ollut myös matkani Heidnin kanssa. Se on matka vahvasti elettyyn elämään, moniin muistoihin ja unien maastoihin.

Erityiskiitos marraskuussa 2019 alkaneista ja keväällä 2020 loppuneista istunnoistamme kuuluu

Heidin lisäksi erityisesti yhdelle ihmiselle. Seppo Maijala, kiitos kärsivällisyydestä pitkien keskustelujemme aikana!

Liisa Talvitie

Palmusunnuntaina Laajasalossa vuonna 2020

NAISVAUVA, PIENI HAHMOKULTA

Heidi Heralan ensimmäinen ääninäyte kuultiin radiossa 10. tammikuuta vuonna 1960. Hänen äitinsä, näyttelijä Marja Korhonen, oli ennen Heidin syntymää käynyt hypnologi Leo Hildénin luona, joka halusi kokeilla, miten hypnoosi – itse asiassa syvärentoutus – vaikuttaa synnytykseen. Marja Korhonen suostui hypnoosisynnytykseen, ja siitä tehtiin radio-ohjelma, jossa kuullaan Heidin ensiparkaisu. Nauhallalla kuuluu myös synnyttävän äidin huuto: ”Tuokaa se talonmies tänne!”

Marja Korhonen kirjoitti päiväkirjaansa kuopuksensa syntymän jälkeen rakkautta tulvillaan olevan kuvauksen: ”Suuri tapahtuma! Pieni, rakas naisvauva syntyi, appelsiinin kokoinen pää, pieni, pieni!!! Hypnoosisynnytys, erinomainen, tuskaton sellainen. Suosittelen! Jumala suojelkoon pienoistamme... pojat tuijottavat hellästi koriin ja ylpeile-

vät pihalla, että mä tapan sen tosta vaan, kun eivät kehtaa sanoa rakastavansa. Toivottu, rakastettu – pieni hahmokulta, oma tyttösemme! Onneaonnea-onneaonnea!”

Marja Korhosen (1924–2014) ja näyttelijä Helge Heralan (1922–2010) perheessä oli jo kaksi poikaa, vuonna 1952 syntynyt Jarkko ja vuonna 1954 syntynyt Turo. Helge Herala muisteli Heidin syntymää oma-elämäkerrassaan *Elämää sateenkaaren alla* (2002): ”Teatterissa se oli tavallinen teatterin työpäivä, mutta kotona odotettu päivien päivä. Kotimiehet Jarkko ja Turo saivat pikkusiskon ja me kaikki uuden, nousevan elämän Päivänsäteen.” Huvittavaa, että kirjoittaessaan kirjaansa Helge muisti kuopuksensa syntymäpäivän väärin. ”Rakkaudella kultaiselle isälle yläkertaan, oikea päivämäärä on kymmenes tammi-kuuta, ei kuun viimeinen päivä.”

Heidi osasi keimailla ja hurmata jo päälle vuoden ikäisenä, ja Helge Herala jumaloi tätä pikkuprinssessaansa ja ihmetteli, miten erilainen tyttölapsi voikaan olla poikiin verrattuna. Marja Korhonen kirjoitti päiväkirjassaan, että Helge on orja tyttärensä edessä: ”Heidi-pikkuinen on vielä arvoitus – hyvin hemmoiteltu sellainen, jolle vaatteidenvaihto on kaikki kaikessa. Isän tyttö ja syystä kyllä – – Jälleen

räjähdyks Heidille, joka selvästi pelkää minua ja turvautui isään, joka on liian pehmeäotteinen, joskin hellä ja kärsivällinen, jota minä en ole. Raivostun oikuttelusta!”

Perheen ainoana tyttönä Heidi oli lapsuusvuosiin poikamainen. Jotain poikamaista hänessä on edelleenkin klassisen naisellisuuden ohella. Valokuva lippalakkipäisestä Marja Korhosesta ilahduttaa tämän tytärtä. Heidillä on nykyään samanlainen lakki. Myös isoäiti Heidi Blåfield oli hurjapä, joka tunnettiin rehevästä huumoristaan. Elokuvasssa *Koskenlaskijan morsian* Blåfield halusi laskea kosket itse, ja 1920-luvulla hän suoritti Tanskassa lentäjäluvan. Hurjapäisyydestään huolimatta hän osasi näyttellä kainoja ja herkkiä rooleja. Isoisoäiti Aino Lydia Blåfieldkin osasi viljellä kansanhuumoria näytelmässään *Raha ja rakkaus*, jonka hän kirjoitti nimimerkillä Aina Sinikka.

”Uskon, että poikamaisuuteni on osittain opittu rooli. Sen avulla oppii pärjäämään. Siinä on myös sellaista vapautta, jota sain hyödyntää, kun näyttelin miestä, Hlestakovia, Helsingin kaupunginteatterin *Reviisori*-näytelmässä vuonna 1991. Mutta on se myös osa sisäänrakennettua näyttelijyyttä ja sitä, että meissä voi olla useita sukupuoliä.”

Hetkittäinen mimoosan herkkyys on sekin periytynyt äidiltä. Marja Korhonen kutsui kuopustaan myös pieneksi vanamonkukakseen, ehkä siksi, että Heidi oli lapsena hauras ja pieni – eloisa ja suloinen, kaikkien rakastama ”hentoinen koipeliini, neiti Nieminen”.

Heidi arvelee äitinsä toivoneen salaa tyttöä poikiensa lisäksi. Näyttäisikö pieni tyttö Marja Korhosen edesmenneiltä Heideiltä, hänen äidiltään näyttelijä Heidi Blåfieldiltä tai pikkusiskoltaan pikku-Heidiltä? Ainakin Heidi Helka Tuulikki sai nimensä näiltä edesmenneiltä Heideiltä. Marja Korhonen oli miettinyt pitkään Heidi-nimen antamista. Uskaltaako nimeä antaa, koska hän oli jo menettänyt niin monta Heidiä? Pelkäsikö hän nimen huonoa karmaa? Marja Korhosen kurssikaveri, rakas ystävä ja Heidin sylikummiksi valittu Pia Hattara oli jo tuskaantunut, kun nimipäätöstä ei vain kuulunut. Vauvalle oli viikkojen aikana tullut niin paljon lisää painoa, että Pia Hattaran piti istua ristiäistoimituksen aikana.

Marja Korhosen tiheällä käsialalla kirjoittamat mustakantiset päiväkirjat löytyivät Maijaloiden autotallista, kun Seppo kerran järjesteli sinne kerjättyä tavaraa. Päiväkirjoja oli vuoteen 1974 asti.

Heidi oli unohtanut täysin niiden olemassaolon, mutta muistiin palasi saman tien, miten usein äiti oli kirjoittanut päiväkirjaa. Äiti piti kirjaa myös perheen talousmenoista ja säilytti tilikirjojen välissä kaikki kuitit bussilippuja myöten. Hän kirjasi kaiken tunnontarkasti tilikirjoihin ”joka saakelin menon”. Isä oli toista maata, omaelämäkerrassaan hän kutsuu itseään ”tämänpäiväiseksi äijänkäppyräksi, Hegulina tunnetuksi”. Isän huumorintajusta kertoo paljon vuonna 1956 *Elokuva-Aittaaan* tehty haastattelu, jossa hän sanoo vaimostaan Marjasta: ”Tehtäväkseni jää vain ymmärtää häntä.” Seppo Maijala ymmärtää appiukkoaan erinomaisesti! Helge Herala paljasti haastattelussa myös sen, miten hän rakastui suin päin Marjaan ja ”oikein täydellä lieskalla paloin heti paikalla”.

Heidi alkoi lukea päiväkirjoja ja tunsu liikutusta, hämmennystäkin ja pysäyttävää tuttuuden tunnetta. Hän tunnisti äitinsä teksteistä itsensä. Pelkotilat, epävarmuuden ja alituisen itsensä epäilyn, huonon itsetunnon, tarpeen lunastaa paikkansa näyttelijänä. Ulkopuolinen ei kummankaan kohdalla osaa nähdä epävarmuutta, joka on varjona hiipinyt heidän kintereillään. Molempien elämäntarinassa on äkkisyvää pimeyttä, joka nousee menneisyydestä.

Marja Korhonen oli seitsemänvuotias, kun hänen äitinsä, vasta näyttelijän uransa huipulle päässyt Heidi Blåfield kuoli vuonna 1931 angiinamyrkytykseen. Ihailtu näyttelijä oli kuolleessaan 31-vuotias. Hän oli ehtinyt näytellä naispääosan kuudessa mykkäelokuvassa, ja hänet oli kiinnitetty Suomen Kansallisteatteriin, samaan teatteriin, jossa Marja Korhonen ja Helge Herala tekivät myöhemmin pitkän uran.

Marja Korhosen menetykset eivät jääneet tähän. Äidin kuolemasta ei ollut kulunut kuin neljä vuotta, kun hänen isänsä näyttelijä Jaakko Korhonen (1890–1935) kuoli sarkoomaan. Hän oli 1930-luvun alussa loukannut jalkansa Kansallisteatterin näyttämöllä, ja polveen oli vähitellen kehittynyt pahanlaatuinen sidekudoksen kasvain. Hän vietti elämänsä viimeiset viikot entisten appivanhempiensa luona Mäntässä ja kuoli Helsingin Diakonissalaitoksella vuonna 1935. Hän ei halunnut tyttäriään, 11-vuotiasta Marjaa ja 9-vuotiasta Heidiä, kuolinvuoteensa äärelle. Kun suruviesti kuolemasta tuli Kansallisteatteriin, sen illan näytös peruutettiin.

Marja ja hänen pikkusiskonsa Heidi jäivät orvoiksi. He asuivat isänsä kuoleman jälkeen Heidi Blåfieldin iäkkäiden vanhempien luona Mäntässä, tehdasyhdyskunnassa, jonka luokkarajat olivat kansalais-

sodan jälkeen liikkumattomat: työläiset erikseen, pikkuporvaristo ja yläluokka erikseen. Voimakas-
tahtoinen mummu Aino Lydia Blåfield, omaa sukua
Nordström, ja vaari, postimestari Hugo Richard
Blåfield pitivät tytöistä huolta aikuistumisen kyn-
nykselle asti. Kansallisteatteriin perustettu rahasto
turvasi näyttelijöiden orvoksi jääneille lapsille koulu-
tuksen, ja molemmat tytöt lähetettiin opiskelemaan
Porvoon naisopistoon. Marja valmistui ylioppilaaksi
opistosta, mutta päätti silti suunnata vanhempiensa
tavoin näyttelijän uralle mukamas ”ihan vaan siksi,
ettei tarvitse tehdä kotitaloustöitä”. Hän aloitti opis-
kelut Teatterikoulun kaikkien aikojen ensimmäisellä
kurssilla vuonna 1945.

Näyttelijäksi valmistuneen Marja Korhosen ensim-
mäinen työpaikka oli Porin teatteri. Siellä ollessaan
hän muutti sukunimensä Koroskariksi, koska halusi
eroon vanhempiensa maineesta. Hän oli kyllästynyt
siihen, miten häntä vertailtiin ylistettyyn äitiinsä.
Korhonen hänestä tuli pian uudelleen, kun näyttelijä
Aku Korhonen soitti hänelle Kansallisteatterista ja
sanoi, että ”kyllä meillä on kuule aivan hieno suku-
nimi, ota vaan takaisin se Korhonen”. Aku Korhonen
ei ollut Marjalle mitään sukua mutta kannusti tätä
silti ottamaan hyvän sukunimensä takaisin.

Isovanhemmat hyväksyivät Marjan teatterisuunnitelmat, olihan Hugo Blåfield itsekin harrastajanäyttelijä. Hän oli kuulemma ottanut aina moukut uskaltaakseen nousta Mäntän legendaarisen seurahuoneen näyttämölle. Hugolla oli ollut tapana vähätellä roolisuorituksiaan, vaikka häntä pidettiin seutukunnan tähtinäyttelijänä.

Vuonna 1951 Marja Korhonen kohtasi jälleen menetyksen. Pikkusisko Heidi kuoli tuberkuloosiin Helsingissä Laakson sairaalassa vain 28-vuotiaana. Sisko oli Marjalle niin rakas, ettei tämä kuuleman mukaan kyennyt koskaan antamaan anteeksi Heidin puolison Birger Juseliuksen uutta avioliittoa. Ei silloinkaan, kun Juselius vielä kuolinvuoteellaan sanoi Heidin olleen hänen elämänsä rakkaus. Marja Korhonen osasi olla leppymätön, ja tämänkin piirteen, kuten riittämättömyyden, tytär tunnistaa itsessään.

Ei ole epäilystäkään, että Marja Korhosen ylisuojeluvuus omia lapsiaan kohtaan juontaa hänen lapsuutensa menetyksistä. Hän kirjoitti päiväkirjaansa, että läheisten kuolemat saivat aikaan voimakkaan hylätyksi tulemisen tunteen. Se jätti elinikäisen haavan hänen sielunsa pohjalle. Oma äitiään hän muisteli kuin olisi etäistä filmiä katsellut: ”Äidin kuolema on vaikuttanut ratkaisevasti elämäni. Äidistäni tuli

minulle haamu, johon aina vertasin itseäni. Ihmisten puheet vaikuttivat siihen voimakkaasti. Jatkuvasti kuulin: 'Ai, sinäkö olet se Heidi Blåfieldin tytär. Kyllä äitisi oli ihana.' Tunsin olevani vain äitini tytär. Vertasin itseäni kauniiseen, lahjakkaaseen ja hyvään äitiini ja näin riittämättömyyteni. En edes ihmisenä ulottuisi hänen mittoihinsa.”

Marja Korhonen totesi kerran Heidille, että hänellä oli ollut paljon vaikeampaa kuin Heidillä. Hän tarkoitti sitä, miten oli joutunut lapsuudestaan asti taistelemaan kummitusten kanssa. Heidi ja äiti saattoivat aina kohdata kasvokkain, rakastaa, riidellä, sopia ja laskea rankkaa leikkiä vaikeistakin asioista. Sitä Marja ei koskaan saanut oman äitinsä kanssa kokea.

Päiväkirjassaan hän epäilee, osaako itse olla äiti ollenkaan. Hän kirjoitti saaneensa vakavan häiriön tunne-elämäänsä menettäessään äitinsä 7-vuotiaana ja isänsä 11-vuotiaana. Tunne-elämän häiriöllä hän tarkoitti ainaisia syyllisyyden ja kelpaamattomuuden tuntojaan, ja hänen ankara itsearvionsa oli, että hän oli jäänyt henkisesti kaksitoistavuotiaan tasolle.

Heidi Blåfieldin varhainen kuolema sai 1930-luvulla laajaa huomiota, ja Marjaa ja hänen pikkusiskoaan Heidiä sanottiin ”Heidi Blåfield -ressukan lapsiressu-

” En koskaan, en missään tilanteessa väsynyt olemaan näyttämöllä. Kun kaikkea katsoi lapsen silmin, mikään ei ollut väärin, enkä nähnyt kilpailua rooleista, en kateutta, epäoikeudenmukaisuutta, en juonimista, en maneereja tai kenenkään alkoholiongelmia, joita niitäkin oli. Kaikki oli vain ihanaa. Kielteiset ilmiöt alkoivat paljastua vasta, kun olin jo itse ammatissa. ”

TEATTERIA KOKO ELÄMÄ. Sitä se on ollut Heidi Heralan kohdalla. Hän syntyi teatterisukuun näyttelijä Marja Korhosen ja Helge Heralan kuopuksena, ja tie vei jo lapsena teatterin lavalle. Suvun perinnöstä huolimatta jokaisen näyttelijän on kuitenkin luotava itse oma uransa. Mitään ei saa ilmaiseksi.

Elämäkerrassaan Heidi muistelee lapsuuttaan, nuoruuttaan ja uransa sen koko kaaren mitalta sekä tietenkin vanhempiaan, jotka olivat vahvasti läsnä hänen elämässään. Matkan varrelle on osunut iloja ja surua, naurua ja kyyneleitä, onnistumisia ja pettymyksiä. ”Tämä on emälää”, kuten yksi Heidin lapsista asian kiteytti.

